BRUNO FERRERO
E CINEVA ACOLO SUS?
(Istorioare pentru suflet)
Traducerea din limba italiană:
Domnica Gotia

De aceea ne rugăm. Ne rugăm în fiecare zi pentru a-i spune lui Dumnezeu: „Adu-ţi aminte că eu sunt aici!”

PREDICA SFÂNTULUI FRANCISC

Într-o zi, ieşind din mănăstire, sfântul Francisc îl întâlni pe fratele Gineprio. Era un frate bun şi simplu, iar sfântul Francisc îl îndrăgea foarte mult

Întâlnindu-l îi spuse: „Frate Gineprio, vino să mergem să predicăm.”

„Părinte”, răspunse el, „tu ştii că n-am decât puţină învăţătură. Cum aş putea vorbi eu oamenilor?”

Dar cum sfântul Francisc insista, fratele Gineprio acceptă. Merseră prin tot oraşul rugându-se în tăcere pentru toţi cei care lucrau în prăvălii şi în grădini. Le zâmbiră copiilor şi mai ales celor săraci. Schimbară câteva cuvinte cu cei mai în vârstă. Îi mângâiară pe cei bolnavi. O ajutară pe o femeie să ducă o cofă grea cu apă.

După ce străbătuseră de mai multe ori oraşul, sfântul Francisc spuse: “Frate Gineprio, e timpul să ne întoarcem la mănăstire.”

„Şi predica noastră?”

„Am făcut-o... Am făcut-o”, răspunse sfântul zâmbind.

Dacă ai un parfum în buzunar, nu este nevoie să le-o spui tuturor. Parfumul va vorbi pentru tine.

Cea mai bună predică eşti tu.

UN BIET BĂTRÂN

Era odată un bătrân care nu fusese niciodată tânăr. De fapt, în toată viaţa sa nu învăţase să trăiască. Şi neînvăţând să trăiască, nu reuşea nici să moară.

Nu avea speranţe nici nelinişti; nu ştia nici să plângă nici să râdă.

Nimic din ce se întâmpla în lume nu-l îndurera nici nu-l mira. Îşi petrecea zilele lenevind pe pragul cabanei sale, fără să arunce o privire măcar către cer, imensul cristal albastru pe care, şi pentru el, Domnul îl ştergea în fiecare zi cu vata moale

a norilor.

Unii trecători îi mai puneau întrebări. Era atât de nins de ani că lumea îl credea foarte înţelept şi încerca să se îmbogăţească din experienţa sa de sute de ani.

„Ce trebuie să facem pentru a fi fericiţi?”

„Fericirea e o născocire a proştilor”, răspundea bătrânul.

Treceau pe acolo şi oameni cu suflet nobil, doritori să fie de folos aproapelui.

„În ce fel ne putem sacrifica pentru a-i ajuta pe fraţii noştri?”, îl întrebau ei.

„Cel care se sacrifică pentru omenire e un nebun”, răspundea bătrânul cu un rânjet sinistru.

„Cum ne putem îndruma copiii pe calea cea bună?”, îl întrebau părinţii.

„Copiii sunt nişte şerpi”, răspundea bătrânul. „Nu te poţi aştepta de la ei decât la muşcături veninoase.”

La bătrânul pe care toţi îl credeau înţelept, veneau şi artiştii şi poeţii. „învaţă-ne să ne exprimăm sentimentele pe care le avem în suflet”, îi spuneau ei.

„Aţi face mai bine să tăceţi”, mormăia bătrânul.

Încet, încet ideile lui rele şi triste începură să influenţeze lumea. Din colţul său posomorât, unde nu creşteau flori şi păsările nu cântau, *Pesimism,* (căci acesta era numele bătrânului cel înrăit) sufla un vânt îngheţat peste bunătate, peste iubire, peste generozitate care, atinse de acea suflare de moarte, se ofileau şi dispăreau.

Toate acestea nu-i plăceau deloc Domnului care hotărî să facă ceva.

Chemă un copil şi-i spuse: „Du-te şi dă-i un sărut acelui biet bătrân.”

Copilul ascultă. Cuprinse cu braţele lui gingaşe şi grăsuţe gâtul bătrânului şi-i dădu un sărut umed şi zgomotos pe faţa lui zbârcită.

Pentru prima oară, bătrânul se miră. Ochii lui tulburi se înseninară dintr-o dată. Căci nimeni nu-l mai sărutase până atunci.

Astfel deschise ochii spre viaţă, iar apoi muri, zâmbind.

Uneori, într-adevăr, ajunge un sărut. Un „ Te iubesc “, chiar şi doar şoptit. Un „ Mulţumesc “. O apreciere sinceră. Este atât de uşor să faci fericit pe cineva. Atunci, de ce nu o

facem?

CEL MAI FRUMOS LUCRU AL TATU

Tata îl întreabă pe Alexe care avea cinci anişori:

„Ce-ţi place cel mai mult la tata?” După ce s-a gândit puţin, Alexe îi spune:

„ Mama.”

„ Când îţi dai seama că toate merg bine în familie? “,fu întrebată o fetiţă.

„ Când îl văd pe tata şi pe mama că se sărută “, răspunse ea.

Părinţii nu trebuie să se ascundă în dulap pentru a se săruta. De fiecare dată când îşi arată iubirea care-i uneşte, copiii se simt cuprinşi de o încredere care îi încălzeşte şi îi bucură. Ei ştiu bine că iubirea reciprocă a părinţilor este singura stâncă solidă pe care-şi pot clădi viaţa.

ANCHETĂ ÎN FABRICĂ

O fabrică avea o problemă de furt. În fiecare zi se fura marfă. Conducătorii fabricii dădură deci unei firme specializate sarcina de a percheziţiona pe fiecare angajat care ieşea la terminarea lucrului. Cea mai mare parte a muncitorilor îşi deschideau în mod spontan gentile şi dădeau la control recipientele în care îşi aduseseră merindea. Detectivii erau foarte meticuloşi şi îi controlau pe toţi angajaţii, până la ultimul: un om mic de statură care, în fiecare zi, se aşeza la capătul şirului de muncitori cu un cărucior plin de resturi. Un gardian trebuia deci să petreacă o bună jumătate de oră, în timp ce toţi ceilalţi plecau deja acasă, căutând printre ambalaje de alimente, chiştocuri de ţigară şi pahare de plastic, pentru a vedea dacă nu se scotea ceva de valoare. Niciodată nu găsea nimic. Într-o seară, exasperat, gardianul îi spuse omului nostru: „Ascultă, ştiu că pui ceva la cale; în fiecare zi îţi controlez căruciorul până la cea mai mică hârtiuţă şi nu găsesc niciodată nimic care să merite a fi furat. Simt că înnebunesc. Spune-mi ce faci şi îţi promit că nu voi face nici un raport.”

Omul ridică din umeri şi spuse: „Simplu, fur cărucioare.”

Ne înşelăm amarnic asupra sensului vieţii atunci când credem că viaţa noastră este un timp care trebuie folosit pentru căutarea plăcerilor şi a recompenselor. Frenetic şi cu tot mai mare frustrare, scotocim printre zilele şi anii noştri în căutarea recompensei, a succesului care să dea valoare vieţii

noastre, asemenea gardianului în căutarea lucrurilor de valoare printre resturile din cărucior, lăsând să-i scape răspunsul cel mai evident: când veţi fi învăţat să trăiţi, viaţa însăşi va fi o recompensă.

Iar viaţa este tot ceea ce avem.

DAR SĂ FIE O REGINĂ

Era odată, demult, un oraş vestit ridicat într-o vale. Cum locuitorii săi erau hotărâţi şi muncitori, în puţină vreme oraşul crescu neînchipuit de mult.

Pelerinii îl zăreau de departe rămânând fermecaţi şi uimiţi de frumuseţea clădirilor din marmură şi bronz aurit. Pe scurt, era un oraş în care toţi trăiau în linişte şi pace.

Dar într-o zi nefastă, locuitorii oraşului hotărâră să-şi aleagă un rege.

Trompetele de aur ale vestitorilor îi adunară pe toţi în faţa primăriei. Nimeni nu lipsea. Bogaţi şi săraci, tineri şi bătrâni se măsurau din priviri şi vorbeau cu glas scăzut.

Sunetul limpede al unei trompete impuse liniştea întregii adunări. Înainta atunci un om scund şi gras, în straie sclipitoare. Era omul cel mai bogat din oraş.

Ridică mâna plină de inele strălucitoare şi spuse: „Locuitori ai oraşului! Suntem deja foarte bogaţi. Banii nu ne lipsesc. Regele nostru trebuie să fie de viţă nobilă, un conte, un marchiz, un prinţ, pentru ca toţi să-l respecte pentru înalta sa descendenţă.

„Nu! Pleacă! Faceţi-l să tacă! Huooo!” Cei mai puţin înstăriţi din oraş începură o zarvă de nedescris. „Vrem ca rege un om bogat şi generos care să ne facă dreptate când sunt neînţelegeri!”

La radul lor, soldaţii ridicară pe umeri un om vânjos şi strigară, agitându-şi ameninţător lăncile: „Acesta va fi regele nostru! Cel mai puternic!”

În hărmălaia generală, nimeni nu mai înţelegea nimic.

Din toate părţile răsunau strigăte, ameninţări, aplauze, zăngănit de arme. Învălmăşeala era din ce în ce mai mare şi erau deja zeci de răniţi.

Trompeta sună din nou. Încet, încet mulţimea se linişti. Un bătrân, senin şi prudent, se urcă pe treapta cea mai înaltă şi spuse: „Prieteni, noi facem nebunia de a ne bate pentru un rege care încă nici nu există. Să chemăm un copil nevinovat şi

el să fie cel care să aleagă dintre noi un rege.”

Luară de mână un copil şi-l aduseră în faţa tuturor.

Bătrânul îl întrebă: „Cine vrei să fie regele acestui oraş atât de mare?”

Copilaşul se uită la toţi, îşi supse degetul şi răspunse: „Regii sunt urâţi. Eu nu vreau un rege. Vreau o regină: pe mama mea.”

Mamele la conducere. Este o idee extraordinară. Lumea ar fi cu siguranţă mai curată, s-ar spune mai puţine cuvinte urâte, toţi ar da mâna cuiva mai mare înainte de a trece strada...

Dumnezeu s-a gândit la fel. Şi a făcut-o pe Maria.

STATUIA

Trăia odată în munţi un om care avea o statuie, opera unui sculptor de demult. O aruncase într-un colţ, cu faţa în jos fără să se îngrijească de ea în vreun fel.

Se întâmplă că într-o zi trecu prin apropiere un om care venea de la oraş.

Fiind un om de cultură, văzând statuia, îl întrebă pe proprietar dacă nu voia să o vândă.

Proprietarul râse şi spuse: „Şi cine mă rog, ar vrea să cumpere acea piatră spălăcită şi murdară ?”

Omul de la oraş îi spuse: „îţi dau în schimbul ei banul acesta de argint.”

Celălalt fu mirat şi fericit.

Statuia fu dusă în oraş, pe spatele unui elefant. După multe luni, omul din munţi se duse în oraş, iar pe când mergea pe drum, văzu o mulţime de lume înghesuindu-se în faţa unei clădiri, unde un om striga cu putere: „Veniţi să vedeţi cea mai frumoasă statuie din lume! Doar doi bani de argint pentru a admira opera minunată a unui mare sculptor.”

Omul din munţi dădu doi bani de argint şi intră în muzeu pentru a vedea statuia pe care el însuşi o vânduse pentru un ban. *(K. Gibran)*

Trăiam la marginea societăţii la adăpostul străzii
uitându-mă în grădinile vecinilor
care sărbătoreau la soare
de partea cealaltă a străzii.
Mă simţeam sărac şi mergeam din poartă în poartă
cu foamea mea.

Cu cât îmi dădeau mai mult din nepăsătoarea lor bogăţie,
cu atât deveneam mai conştient
de condiţia mea de cerşetor.
Până când, într-o dimineaţă, m-am trezit din somn
la simpla deschidere a uşii mele,
iar tu ai intrat să cerşeşti.
Disperat, am rupt capacul scrinului
şi am descoperit uimit bogăţia mea.

(R. Tagore)

CORUPŢIA

Un şef de lucrări era angajat de mulţi ani ca angajat al unei mari societăţi de construcţii, într-o zi, i se ceru să construiască o vilă exemplară după un proiect ales de el. O putea construi în locul care-i plăcea cel mai mult, fără să se gândească la costuri.

Lucrările începură fără întârziere. Dar profitând de această încredere oarbă, şeful de lucrări se gândi să folosească materiale ieftine, să angajeze muncitori necalificaţi cu un salar mic şi să-şi bage astfel în buzunar sumele economisite. Când vila a fost terminată, în timpul unei mici petreceri, şeful de lucrări îi înmâna directorului societăţii cheia de la intrarea vilei.

Directorul i-o înapoie zâmbind şi-i spuse strângându-i mâna: „Această vilă este cadoul nostru pentru dumneavoastră în semn de stimă şi recunoştinţă.”

Zilele tale de acum sunt cărămizile casei tale de mâine...

ÎN LOCUL LUI

Bătrânul pustnic Sebastian obişnuia să se roage pe un deal, într-o mică bisericuţă izolată, în care se venera un crucifix care primise numele sugestiv de „Cristul harurilor”. Oameni din tot ţinutul veneau pentru a cere haruri şi ajutor.

Bătrânul eremit hotărî într-o zi să ceară şi el un har şi, îngenuncheat în faţa crucii, se rugă: „Doamne, vreau să sufăr cu tine. Lasă-mă să-ţi iau locul. Vreau să stau eu pe cruce.”

Rămase în tăcere în faţa crucii aşteptând un răspuns.

Pe neaşteptate, Crucifixul îşi mişcă buzele şi-i spuse: „Prietene, îţi accept dorinţa, dar cu o condiţie: orice s-ar întâmpla şi orice ai vedea, trebuie să rămâi mereu tăcut.”

„Îţi promit, Doamne.”

Schimbul se produse.

Nimeni dintre credincioşi nu-şi dădu seama că acum Sebastian era cel răstignit pe cruce, în timp ce Domnul luase locul sihastrului. Credincioşii continuau să se perinde cerând haruri, iar Sebastian, credincios promisiunii făcute, tăcea. Până când într-o zi...sosi un bogătaş care, după ce se rugase, îşi uită pe treaptă punga plină cu bani de aur. Sebastian văzu, dar păstră tăcerea. Nu vorbi nici o oră după aceea, când sosi un sărac care, nevenindu-i să creadă cât de norocos fusese, luă punga şi plecă. Nu deschise gura nici când înaintea lui îngenunche un tânăr care-i cerea să vegheze asupra lui înainte de a porni pe mare. Dar nu reuşi să se abţină când îl văzu pe bogătaş întorcându-se în goana mare şi care crezând că tânărul fusese cel care-i luase punga cu galbeni, striga în gura mare chemând gărzile pentru a-l băga în închisoare.

Se auzi atunci un strigăt: „Opriţi-vă!" Uimiţi, toţi se uitară în sus şi constatară că Isus de pe cruce fusese cel care strigase... Sebastian explică cum se petrecuseră lucrurile. Bogătaşul alergă deci să-l caute pe sărac, iar tânărul plecă în grabă pentru a nu pierde vasul. Când în bisericuţă nu mai rămase nimeni, Hristos îi spuse lui Sebastian cu reproş:

„Coboară de pe cruce. Nu eşti vrednic să stai în locul meu. Nu ai ştiut să te stăpâneşti."

„Dar Doamne", spuse derutat Sebastian. „Trebuia să îngădui acea nedreptate?"

„Tu nu ştii", răspunse Domnul, „că era mai bine pentru acel bogat să-şi piardă punga pentru că cu acei bani făcea o nedreptate. În timp ce săracul, dimpotrivă, avea mare nevoie de acei bani. Cât despre tânăr, dacă ar fi fost luat de gărzi ar fi pierdut îmbarcarea şi şi-ar fi salvat viaţa, căci chiar acum vasul lui se scufundă în adâncul mării:"

Scriitorul Piero Chiara, nu foarte bisericos, era foarte bun prieten cu sculptorul Francesco Messina, care, în schimb, era foarte credincios.

Când Chiara era pe moarte, Messina merse la căpătâiul său şi, luându-i mâna, îl întrebă:

„Spune-mi Piero, cum stai cu credinţa? "

Chiara îl fixă din priviri cu ochi durerosi şi-i răspunse:
„ Eu am încredere în tine."

Sunt cuvintele cele mai frumoase pe care le putem spune unui prieten: „Am încredere în tine."

Este cea mai frumoasă rugăciune pe care i-o putem adresa lui Dumnezeu: „Am încredere în Tine.”

REGINA VICTORIA

Regina Victoria, puternica suverană a Angliei, era foarte legată de soţul ei Albert de Coburg. Albert nu putea purta titlul de rege şi nici nu putea juca un rol public. Deşi se iubeau foarte mult, cei doi se mai şi certau uneori. După o discuţie în contradictoriu, prinţul Albert se închise în camera sa. Regina Victoria ajunse şi ea la puţină vreme după aceea şi bătu la uşă.

„Cine e?”, întrebă prinţul Albert.

„Regina Angliei!”, răspunse ea.

Uşa rămase închisă şi tânăra soţie bătu din nou.

„Cinee?”

„ReginaAngliei!”

Tăcere. Şi aşa de mai multe ori la rând.

Într-un final, la întrebarea prinţului:

„Cinee?”

Regina Victoria răspunse :„este soţia ta, Albert.”

Şi uşa se deschise larg imediat.

De multe ori a bătut Dumnezeu la uşile oamenilor.

„ Cine eşti? “, întreba omul.

„ Sunt Dumnezeul tău. “

Uşa rămânea inexorabil închisă. În cele din urmă, când Dumnezeu a bătut din nou, omul a întrebat:

„ Cine eşti? “

„ Sunt Tatăl tău. “, a răspuns Dumnezeu.

Şi uşa s-a deschis.

PĂDUREA

În timpul vacanţei, un om ieşise să se plimbe în pădurea de la marginea satului unde se oprise. Hoinări câteva ore şi se pierdu. Se învârti multă vreme încercând să găsească drumul de întoarcere spre sat; încercă toate cărările, dar niciuna nu îl scotea afară din pădure.

Deodată dădu peste un alt om care se plimba şi el prin pădure şi strigă: „Domnul fie lăudat că văd din nou faţă de om! Mi-aţi putea arăta vă rog drumul care duce spre sat?”

Celălalt îi răspunse: „Nu, din păcate! Şi eu m-am rătăcit. Dar ne-am putea ajuta totuşi într-un fel: spunându-ne care sunt cărările pe care le-am încercat deja fără succes. Astfel, vom găsi mai uşor drumul care ne va scoate afară din pădure.”

Într-o zi, într-o pădure foarte umblată izbucni un incendiu. Fugiră toţi, cuprinşi de panică. Rămaseră doar un orb şi un şchiop, înspăimântat, orbul se ducea unde erau flăcările mai mari.

„ Nu pe acolo!”, îi strigă şchiopul. „ O să ajungi în foc!”

„ În ce parte atunci? “, îl întrebă orbul. „ Eu îţi pot spune drumul”, spuse şchiopul, „ dar nu pot fugi. Dacă mă iei tu în spate, am putea scăpa amândoi mult mai repede şi ne-am putea pune la adăpost. “

Orbul urmă sfatul şchiopului. Şi cei doi se salvară unul pe altul.

Dacă am şti pune împreună experienţele, speranţele şi dezamăgirile, rănile şi victoriile noastre, ne-am putea salva cu toţii foarte uşor.

SCARA

Un copil se juca de-a preotul pe o scară, împreună cu un alt copil de vârsta lui. Totul merse bine, până când, plictisindu-se să facă doar pe ministrantul, micul său prieten se urcă pe treapta cea mai înaltă şi începu să predice.

Copilul îl dojeni desigur foarte aspru: „Numai eu pot să predic! Tu nu poţi predica! E rândul meu! Strici tot jocul, eşti un rău!”

Auzind strigătele, interveni mama şi-i explică copilului că, din ospitalitate, trebuia să-l lase şi pe celălalt să predice.

La auzul acestor vorbe, copilul se bosumflă puţin, dar apoi, se lumină la faţă, urcă o treaptă mai sus şi spuse: „Bine, el poate să predice în continuare, dar eu voi face pe Dumnezeu”

Dacă crezi că lumea este făcută din scări, îţi vei petrece vremea mergând pe brânci, încercând să urci puţin tot mai sus.

BĂTRÂNA DOAMĂ CAPRICIOASĂ

Pe măsuţa de noapte a unei bătrâne doamne dintr-o casă de bătrâni, în ziua următoare după ce murise, a fost găsită o scrisoare. Scrisoarea era adresată tinerei infirmiere de pe secţie.

„Ce vezi tu când mă îngrijeşti? Pe cine vezi? La ce te gândeşti când pleci? Şi ce spui atunci când vorbeşti despre mine?

De cele mai multe ori vezi o bătrână capricioasă, puţin dusă, cu privirea rătăcită, care nu mai este complet lucidă,

căreia îi curge saliva când mănâncă şi nu răspunde niciodată când ar trebui.

Care nu încetează să-şi rătăcească papucii şi ciorapii, care de voie de nevoie, te lasă să faci cum vrei tu îmbăiatul şi mâncatul, pentru a-şi umple ziua lungă şi posomorâtă.

Asta vezi!

Atunci deschide ochii. Nu sunt eu aceea.

Îţi voi spune cine sunt.

Sunt ultima fată din zece fraţi, cu o mamă şi un tată, cu fraţi şi surori care se iubeau.

O tânără de 16 ani, cu aripi, visând că va întâlni repede un logodnic. Căsătorită deja la douăzeci de ani.

Şi acum îmi bate inima de emoţie la amintirea promisiunilor făcute în acea zi.

La douăzeci şi cinci de ani aveam un copil care avea nevoie de mine pentru a avea un cămin.

O femeie de treizeci de ani; copilul meu creşte repede, suntem legaţi unul de altul cu legături care vor dura. Patruzeci de ani; în curând el va pleca. Dar soţul meu veghează lângă mine. Cincizeci de ani; în jurul meu se joacă din nou copii.

Iată-mă din nou cu copii, eu şi preferatul mea

Vin apoi zile întunecoase, soţul meu moare. Privesc viitorul cu teamă, căci copiii mei sunt deja cu totul prinşi de creşterea copiilor lor. Mă gândeam la anii şi la iubirea pe care am cunoscut-o. Sunt bătrână acum. Natura este necruţătoare şi se amuză să lase să se creadă că bătrâneţea este nebunie. Trupul meu mă lasă, farmecul şi puterile mă părăsesc. Şi cu vârsta care înaintează, acolo unde odată avusesem o inimă, acum se găseşte o piatră.

Dar în acest înveliş bătrân rămâne fata a cărei inimă bate fără încetare. Îmi aduc aminte bucuriile, îmi amintesc durerile şi îmi văd viaţa depănându-se din nou şi iubesc.

Mă gândesc iar la anii prea scurţi care au trecut prea repede. Şi accept realitatea implacabilă, aceea că «nimic nu poate dura la nesfârşit».

Atunci, deschide ochii, tu care mă îngrijeşti şi priveşte nu pe bătrâna capricioasă... Uită-te mai bine şi vei vedea.”

Câte feţe, câte priviri, câte mâini întâlnim în fiecare zi. Şi ce vedem? Ridurile, chipul ursuz, neîncrederea, încăpăţânările. Ce-ar fi dacă am învăţa să privim visele, emoţiile, iubirea

uneori atât de bine ascunsă?

CARAVANADIN DEŞERT

Un despot puternic călătorea în deşert urmat de o lungă caravană care îi ducea uriaşa comoară de aur şi pietre preţioase.

La jumătatea drumului, obosită de strălucirea nisipului fierbinte, o cămilă din caravană se prăbuşi horcăind şi nu se mai ridică.

Cufărul pe care-l ducea se rostogoli în josul dunei, se crăpă şi toate perlele şi nestematele din el căzură şi se risipiră în nisip.

Prinţul nu voia să-şi încetinească drumul şi pentru că nu avea alte cufere, dar şi pentru faptul că nu mai avea unde să mai pună alte bagaje pe spinarea cămilelor. Cu un gest între nemulţumire şi mărinimie, le făcu semn pajilor şi slujitorilor să-şi ţină pietrele preţioase pe care le puteau culege şi să le ia cu ei. În timp ce tinerii se aruncau şi scormoneau cu lăcomie în nisip după prada cea preţioasă, prinţul îşi continuă drumul prin deşert.

Îşi dădu însă seama că cineva continua să meargă în urma lui. Se întoarse şi văzu că era unul dintre pajii săi, care gâfâia şi era lac de sudoare.

„Şi tu?”, spuse prinţul, „Nu te-ai oprit să aduni nimic?”

Tânărul îi răspunse plin de demnitate şi mândrie: „Eu îmi urmez regele.”

„ De atunci mulţi dintre ucenicii Săi s-au dus înapoi şi nu mai umblau cu El.

Deci a zis Isus celor doisprezece: Nu vreţi şi voi să vă duceţi?

Simon Petru i-a răspuns: Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieţii veşnice.

Şi noi am crezut şi am cunoscut că tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu. “ (Evangehlia după Sfântul Ioan 6, 66-69)

REGELE PITULICE

Într-o zi, demult, un urs mare şi blănos auzi spunându-se că pitulicea era Regele păsărilor.

Pitulicea este o pasăre mică, dar atât de mică, încât ursul nu voia să creadă că ar fi Rege.

„Mor! Mor!”, mormăi el puternic. „Şi acesta este un

regat?”, spuse el privind cu dispreţ un cuib de pitulice. „Pitulicea nu este decât Regele pitulicilor!”

Dar în cuib se găseau puii pitulicii, atât de mici că de-abia se vedeau. Auzind ei vorbele ursului, ieşiră afară jigniţi şi fără frică se puseră să strige: „Cere imediat scuze, prost crescutule!”

Ursul plecă râzând batjocoritor.

La puţină vreme se întoarseră Regele şi Regina pitulice. Puii le povestiră de îndată ce se întâmplase.

„Niciodată nu s-a mai pomenit ca puii mei să fie jigniţi”, spuse Regele. „Voi declara război împotriva ursului. Şi aşa făcu.

Când minusculul ambasador al Regelui pitulice merse să declare război, ursul imens râse şi mai tare iar râsul lui îl suflă cât colo pe ambasador, care nu era decât o musculiţă.

Între timp Regele pitulice îşi aduna armata. Erau toate animalele cu aripi: păsări, fluturi, muşte, albine…

Ursul la rândul său îşi strângea şi el armata lui. Erau toate animalele cele mai mari cu patru labe: lupi, cai, elefanţi… Comanda supremă îi era încredinţată vulpii, căci ea era cea mai şireată. Înainte de luptă, vulpea le explică planul ei soldaţilor:

„Urmaţi-mă şi vă voi duce la victorie! Coada mea va fi semnalul. Atâta vreme cât ea va fi ridicată, înaintaţi şi loviţi fără milă. Dacă mă veţi vedea lăsând coada în jos, aceasta va vrea să spună că lucrurile stau prost şi că va trebui să ne retragem, dar aceasta este o posibilitate ce nu merită nici măcar a fi luată în considerare…” Dar într-o tufă din apropiere se afla o iscoadă libelulă care zbură iute la Rege să-i povestească ceea ce auzise.

„Bine”, spuse Regele. „Când vulpea va înainta, ţânţarul să meargă să o împungă sub coadă!”

Cele două armate se înfruntară. Vulpea avea coada ridicată, iar în urma ei urşii şi lupii făceau glume pe seama duşmanilor.

Dar ţânţarul cel mic zbură sub coada vulpii şi începu să o împungă fără milă, până când aceasta fu nevoită să-şi lase coada în jos din pricina durerii.

Văzând-o pe vulpe cu coada lăsată în jos, soldaţii ursului se gândiră: „Am pierdut!” şi începură să fugă de mâncau pământul.

Acum veni rândul Regelui pitulice să râdă, dimpreună cu puii lui curajoşi.

„În ceasul acela, Isus a tresăltat de bucurie în Spiritul Sfânt şi a spus: Te preamăresc pe tine Tată, Domn al cerului şi al pământului, că ai ascuns acestea celor înţelepţi şi învăţaţi şi le-ai descoperit celor mici. Da, Tată, pentru că aceasta a fost dorinţa ta.”

(Evanghelia după Sfântul Luca 10,21)

Dacă toţi „ micii “din lume...

UN TÂNĂR CIUDAT

Stăpânul unei mari ferme avea nevoie de un ajutor care să se îngrijească de grajduri şi de fan Conform tradiţiei, începu să caute pe cineva la sărbătoarea satului. Zări un băiat de 16-l7 ani care se plimba printre corturi. Era un băiat înalt şi slab, ce nu părea foarte puternic.

„Cum te numeşti tinere?”

„Andrei, domnule.”

„Caut pe cineva care să vrea să lucreze la ferma mea. Te pricepi la muncile agricole?”

„Da, domnule. Ştiu să dorm într-o noapte, cu vânt!”

„Ce spui băiete?”, întrebă ţăranul mirat.

„Ştiu să dorm într-o noapte cu vânt!”

Ţăranul clătină din cap şi plecă.

După-amiaza târziu, îl întâlni din nou pe Andrei şi-i făcu aceeaşi propunere. Răspunsul lui Andrei fu acelaşi: „Ştiu să dorm într-o noapte cuvânt!”

Ţăranului îi trebuia un ajutor şi nu un tinerel care se fudulea că poate să doarmă într-o noapte cu vânt.

Mai căută şi pe alţii, dar nu găsi pe nimeni care să vrea să lucreze la ferma lui. De aceea se hotărî să-l angajeze pe Andrei care-i repetă: „Fii pe pace stăpâne, ştiu să dorm într-o noapte cu vânt!”

„Bine. Vom vedea ce ştii. să faci.”

Andrei lucră la fermă mai multe săptămâni, dar stăpânul era foarte ocupat şi nu era foarte atent la ceea ce făcea tânărul.

Într-o noapte fu trezit de vântul care şuiera printre copaci, sufla pe drumuri şi scutura ferestrele. Ţăranul sări din pat căci furtuna ar fi putut deschide porţile grajdului, speria caii şi vacile, risipi fânul şi paiele şi să facă tot felul de stricăciuni.

Alergă să bată la uşa lui Andrei, dar nu primi nici un răspuns. Bătu şi mai tare.

„Andrei, scoală-te! Vino să mă ajuţi înainte ca vântul să distrugă totul!”

Dar Andrei continua să doarmă.

Ţăranul nu avea timp de pierdut. Coborî în grabă scările, străbătu curtea în fugă şi ajunse la fermă.

Aici avu o surpriză plăcută.

Porţile grajdurilor erau bine închise, iar ferestrele erau zăvorâte. Fânul şi paiele erau acoperite şi legate în aşa fel încât să nu poată fi luate de vânt. Caii erau la loc sigur, iar porcii şi găinile erau liniştite. Afară, vântul sufla cu putere, înăuntrul grajdului, animalele erau liniştite şi totul era la adăpost.

Dintr-o dată ţăranul izbucni într-un hohot de râs zgomotos. Acum înţelesese ceea ce voia să spună Andrei când zicea că ştie să doarmă într-o noapte cu vânt.

Tânărul îşi făcea bine treaba în fiecare zi. Se asigura că totul era în regulă. Închidea de fiecare dată uşile şi ferestrele şi se îngrijea de animale. Se pregătea pentru furtună în fiecare zi. De aceea nu-i mai era frică de ea.

Tu reuşeşti să dormi în noaptea aceasta cu vânt care este viaţa ta?

NUMELE LUI DUMNEZEU

Era ziua miruirii. Tinerii care urmau să fie miruiţi erau aliniaţi în nava centrală a bisericii.

Episcopul se aşeză şi, aşa cum se întâmplă adesea, începu să vorbească cu tinerii. O chemă pe o fetiţă care se apropie.

„Cum te cheamă?”, o întrebă episcopul.

„Manuela”, răspunse fetiţa, foarte emoţionată.

Spune-mi Manuela, ce spunem când ne facem semnul crucii?”

„Spunem”, o ajută episcopul zâmbind: „În numele Tatălui şi al Fiului şi...”

„... şi al Mamei!”, termină fetiţa.

E o definiţie foarte frumoasă a Spiritului Sfânt. De altfel, Isus îl numeşte pe Spiritul Sfânt Mângâietor şi Paradet, deci Cel care este mereu prezent pentru a lua apărarea ucenicilor săi şi pentru a-i scoate din încurcătură. El este Cel care aminteşte, vindecă şi încurajează...

CRONICĂ DE FAMILIE

Era o ştire foarte scurtă, mai puţin de o coloană care apărea în cronica unui ziar local. Tatăl împreună cu băiatul de treisprezece ani reparau o bicicletă în curtea casei lor. Ca un băiat de treisprezece ani ce era, copilul era puţin cu apu-n nori. Brusc, dintr-o mişcare neîndemânatică, băiatul răsturnă pe jos o cutie cu şuruburi şi piuliţe.

Pe tată îl apucară clasicele toane. Se descarcă pe băiat ca un apucat şi-l bătu pe copil cu cruzime şi fără să cugete.

Bietul copil fu găsit, câteva ore mai târziu, horcăind în spatele unei tufe. Un pumn îi afectase serios ficatul. Denunţat de vecini, tatăl fu arestat.

La spital, băiatul rămase câteva zile în comă.

Care au fost primele cuvinte pe care le-a spus când s-a trezit?

O privi pe mama sa, iar apoi, cu mare greu, spuse: „N-o să-i facă nici un rău lui tata, nu-i aşa?"

Aproape că-l omorâse în bătaie. Dar acel om era „tatăl său".

Paula e blândă şi bună. Mama şi tata sunt foarte nervoşi şi-şi întorc spatele. Tata a spart un pahar dând cu pumnul în masă. Mama i-a dat o palmă Paulei pentru că nu îndrăzneşte încă să-l pălmuiască pe tatăl ei. Paula merge de la unul la altul şi le spune cuvinte nostime pentru a-i face să râdă, încearcă să-i împace. Odată când situaţia căpătase o întorsătură urâtă, Paula s-a prefăcut că se otrăvise pentru a-i face să se împace la căpătâiul ei. Trei luni mai târziu, totul reîncepu. Paula îşi continuă munca de furnică şi nu disperă.

Când vine un străin şi vede ochii umflaţi ai mamei şi vocea răguşită a tatălui de atâta strigat, pentru a evita criticile, Paula spune: „ Vezi, e din cauza cepei. " Sau: „Nu ştiţi vreun medicament pentru tata, îl doare gâtul şi nu poate să vorbească. " Dar cu ideile care-mi mişună prin minte, cred că, mai devreme sau mai târziu, tata şi mama, într-o răbufnire de nervi, o vor omorî pe Paula.

Părinţii micuţului meu vecin se ceartă în continuu şi-şi spun lucruri urâte. S-a vorbit despre divorţ. Noi îl consolăm pe Filip. A venit ieri la mine, iar la plecare l-am întrebat: „ Unde mergi? În vacanţă? " Nu. Filip pleacă pentru totdeauna, la bunica, cu Rik, câinele lui, câinele lui micuţ, un ghemotoc de câine.

„ Ce e Filip? Ce nu merge? “ A ridicat din umeri, şi deschizându-şi palmele mi-a spus:

„ Vezi, nu mai am nici mamă nici tată. “

„Frate, îmi ştii tu spune, pricina suferinţei nevinovate? “ (Dostoevski)

ŞI DUMNEZEU FĂCU TATĂL

Atunci când Dumnezeu se hotărî să-l facă pe tată, începu cu o structură mai degrabă înaltă şi robustă.

Atunci, un înger care era prin preajmă îl întrebă: „Dar ce fel de tată mai e şi ăsta? Dacă pe copii îi vei face mici de statură, de ce l-ai făcut pe tată atăt de mare? Nu se va putea juca cu bilele fără să se pună în genunghi, nu va putea să-şi învelească copilul fără să se aplece şi nici măcar să-l sărute fără să se aplece foarte tare!”

Dumnezeu zâmbi şi răspunse: „E adevărat, dar dacă îl fac mic ca pe un copil, copiii nu vor mai avea spre cine să-şi ridice privirea.”

Când făcu apoi mâinile tatălui, Dumnezeu le modelă destul de mari şi puternice.

îngerul clătină din cap şi spuse: „Dar... mâini mari ca acestea nu vor putea închide şi deschide ace de siguranţă, nici să încheie sau să descheie năsturaşi şi nici să împletească codiţe sau să scoată o aşchie din deget.”

Dumnezeu zâmbi şi spuse: „Ştiu, dar sunt destul de mari pentru a ţine tot ce se găseşte în buzunarele unui copil, şi destul de mici pentru a cuprinde în palme feţişoara lui.”

Dumnezeu tocmai făcea cele mai mari picioare care se pomeniră vreodată, când îngerul izbucni: “Nu e bine! Crezi că aceste două prăjini vor putea sări din pat dimineaţa devreme când plânge bebeluşul? Sau să treacă printr-o ceată de copii fără să strivească vreo doi, cel puţin?”

Dumnezeu zâmbi şi spuse: „Nu te nelinişti, vor fi foarte bune. Vei vedea: vor folosi să-l salte pe genunchi pe un copil care vrea să se joace de-a căluţu' sau să alunge şobolanii dintr-o casă de ţară sau să se încalţe cu pantofi care n-ar fi pe măsura nimănui altcuiva.”

Dumnezeu lucră toată noaptea dând tatălui puţine cuvinte dar un glas puternic şi autoritar, ochi care vedeau totul şi rămâneau totuşi calmi şi înţelegători. La sfârşit, după ce rămase puţin pe gânduri, adăugă un ultim lucru: lacrimile. Se

întoarse apoi spre înger şi-l întrebă: „Acum eşti convins că un tată poate iubi ca o mamă?”

(Erma Bombeck)

Nişte studenţi primiseră ca proiect de sfârşit de săptămână o lungă şi caldă îmbrăţişare dată tatălui lor.

„ Nu pot face aşa ceva “, protestă unul dintre ei, „ tata ar face infarct!”

„ Şi apoi”, spuse altul, „ tata ştie că îl iubesc.”

„Atunci este simplu. “, răspunse profesorul. „ De ce n-o faci? “

Lunea următoare, toţi vorbeau surprinşi de cât de plină de satisfacţie fusese experienţa.

„ Tata s-a apucat să plângă!”, spunea unul. Iar altul: „ Ciudat. Tata mi-a mulţumit. “

DE CE VĂ ESTE FRICĂ?

Era odată o familie fericită care locuia într-o casă de la periferia oraşului. Într-o noapte însă, izbucni un incendiu puternic în bucătărie. În timp ce flăcările se întindeau, părinţii şi copiii fugiră afară. Dar în acea clipă îşi dădură seama că lipsea cel mai mic, un copil de cinci ani. Pe când dădea să iasă, speriat de puterea flăcărilor şi de fumul înecăcios, se întoarse din drum şi urcă cu un etaj mai sus.

Ce să facă? Mama şi tatăl se uitau unul la altul disperaţi, iar fetiţele începură să plângă. Acum era imposibil să te mai aventurezi în cuptorul de dinăuntru.

Dar iată că de sus, se deschise geamul mansardei şi copilul se arătă la fereastră strigând disperat: „Tată! Tată!”

Tatăl fugi şi-i strigă: „Sari jos!”

Dedesubt, copilul nu vedea decât foc şi fum, dar auzi vocea şi răspunse:

„ Tată, nu te văd...”

„ Te văd eu şi e destul. Sari jos!”, urlă bărbatul.

Copilul sări şi se trezi teafăr şi nevătămat în braţele puternice ale tatălui, care-l prinsese în zbor.

Tu nu-l vezi pe Dumnezeu. Dar el te vede. Aruncă-te!

PLECAREA SOLDATULUI

În timpul Primului Război Mondial, au fost chemaţi pe front şi băieţi foarte tineri care de-abia împliniseră optsprezece ani. Despărţirea acestor tineri soldaţi de familiile lor era sfâşietoare.

În gara unui mare oraş, părinţi şi prieteni erau adunaţi în jurul unui grup de soldaţi care plecau pe front. Toţi se îmbrăţişau plângând, mulţi se vedeau pentru ultima oară.

Un bărbat strângea mâna băiatului său şi încerca în zadar să-şi ia rămas bun. Ochii îi erau plini de lacrimi. Mâinile îi tremurau şi nu reuşea să vorbească. Era singurul lui fiu şi-l iubea cu toată fiinţa sa. Dar ce putea să-i spună? Ce-l putea readuce acasă?

Trenul şuieră. Soldaţii trebuiau să se grăbească să urce în vagon. Omul voia să-i dea un sfat băiatului său. Îl strânse la piept şi-i şopti: „Ionuţu' meu, Ionuţu' meu drag! Să nu mori!”

Soldaţii urcaseră în trenul care sta să plece. Mulţimea aplauda şi flutura din mâini în semn de salut.

Bărbatul, sfâşiat de durere, avea ochii aţintiţi asupra lui loan care-i făcea cu mâna de la geam. Vroia să-i mai spună ceva. Trenul se puse în mişcare. Tatăl flutură mâna. Îşi făcu apoi loc prin mulţime, se apropie de tren şi strigă: „Ionuţ, băiatul tatii, stai lângă general!”

În locul unde stau generalii, nu ajung loviturile duşmanilor. Tatăl o ştia. Acesta este darul pe care ţi-l face Biserica: garanţia de a fi întotdeauna lângă general.

„Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cel ce rămâne în Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără mine nu puteţi face nimic. (Io 15,5)

„ Băiatul tatii, stai lângă General!”

LA RĂSCRUCEA DIN SAT

Cu multă vreme în urmă, era un om care de ani buni căuta secretul vieţii. Într-o zi, un pustnic îl îndrumă spre un puţ care avea răspunsul pe care-l căuta cu atâta ardoare.

Omul alergă la puţ şi întrebă: „Există un secret al vieţii?”

Din puţ se auzi ecoul unui răspuns: „Mergi la răscrucea din sat: Acolo vei găsi ceea ce cauţi.”

Plin de nădejde, omul ascultă, dar în locul cu pricina nu găsi decât trei prăvălii: în una se vindeau fire metalice, în alta lemn, iar în a treia bucăţi de metal. Nimeni şi nimic de acolo nu părea să aibă vreo legătură cu descoperirea secretului vieţii.

Dezamăgit, omul se întoarse la puţ să ceară o lămurire. Dar puţul răspunse: „Vei înţelege mai târziu.” Omul protestă, dar ecoul protestelor sale fu singurul răspuns.

Crezând că a fost tras pe sfoară, omul nostru îşi reluă

căutările.

Cu trecerea timpului, amintirea acestei poveşti i se şterse cu totul din minte, până când într-o noapte, pe când umbla în lumina lunii, sunetul unei ţitere (instrumentul muzical al Orientului) îi atrase atenţia.

Era o muzică minunată, cântată cu multă măiestrie şi talent.

Fermecat, omul se îndreptă spre cel care cânta; îi văzu mâinile care cântau cu pricepere; văzu ţitera şi strigă de bucurie, căci înţelesese. Ţitera era făcută din corzi de metal, din bucăţi de lemn şi de metal ca acelea pe care le văzuse în cele trei prăvălii de la răscrucea din sat şi cărora nu le găsise nici un rost deosebit.

Viaţa este o călătorie. Paşii se fac unul după altul. Şi dacă fiecare pas este minunat, dacă fiecare pas este fermecător, tot astfel va fi şi viaţa. Şi nu vă veţi număra printre cei care ajung să moar afară să fi trăit. Nu lăsaţi să vă scape nimic. Nu-i priviţi pe ceilalţi de sus. Priviţi-i în ochi. Nu vorbiţi „ către “ copiii voştri. Luaţi-le faţa în mâini şi vorbiţi „cu” ei. Nu îmbrăţişaţi un trup, îmbrăţişaţi o persoană. Şi faceţi-o acum. Senzaţii, impulsuri, dorinţe, emoţii, idei, întâlniri, nu aruncaţi nimic. Într-o zi veţi descoperi cât de mari erau şi de neînlocuit.

În fiecare zi învăţaţi ceva nou despre voi şi despre ceilalţi.

În fiecare zi căutaţi să fiţi conştienţi de lucrurile atât de frumoase care se găsesc în lumea noastră. Şi nu-i lăsaţi să vă convingă de contrariu.

Priviţi florile. Uitaţi-vă la păsărele. Simţiţi adierea vântului. Mâncaţi bine şi bucuraţi-vă de aceasta. Şi împărtăşiţi totul cu ceilalţi.

Unul dintre cele mai mari complimente pe care-l poţi face cuiva este să-i spui: „ Uită-te la acel apus!”

A SE MULŢUMI

Unchiul Carol mi-a spus: “În scrisoarea către Moş Crăciun ai scris că vrei pacea în lume, de ce nu te mulţumeşti cu o mountain bike?”

(Ludovic, de 7 ani)

Un şoim fusese prins de un ţăran şi trăia legat de un picior în curtea unei ferme. Nu se resemnase însă să trăiască la fel un pui oarecare. Începuse să dea lovituri de cioc funiei care-l ţinea legat de un stâlp puternic al coteţului de găini. Fixa cu

privirea cerul azuriu şi pornea spre el din toate puterile sale. Dar, inexorabil, funia îl trăgea în jos. Încercă săptămâni de-a rândul, până când pielea de la picior îi era toată o rană iar frumoasele aripi tot mai jumulite.

Până la urmă se obişnui. După câteva săptămâni îi plăcea chiar şi gunoiul puilor. Se mulţumi să scurme prin pământ.

Astfel, nu-şi dădu seama că ploile de toamnă şi zăpada iernii făcură să putrezească funia cu care era legat.

Ar fi fost de-ajuns o ultimă, slabă lovitură şi şoimul s-ar fi întors la libertate, stăpân al cerului

Dar n-o mai dădu.

Corpul nostru se oboseşte şi doar să urce nişte trepte. Dar sufletul nostru are aripi. Iar cerul este al nostru.

STRUŢUL OLIVER

Un struţ auster şi autoritar dădea lecţii tinerilor struţi asupra superiorităţii speciei lor faţă de toate celelalte specii. „Suntem păsările cele mai mari, deci cele mai grozave.”

„Sigur! Sigur!”, exclamară cu toţii în afară de un struţ îngrijorat, pe nume Oliver. „Noi nu zburăm cu spatele ca pasărea colibri”, spuse el cu glas tare. „Pasărea colibri pierde teren”, replică struţul cel bătrân. „Noi progresăm, mergem înainte.” „Sigur! Sigur!”, exclamară toţi ceilalţi struţi în afară de Oliver.

„Facem ouăle cele mai mari, deci cele mai bune”, continuă respectatul profesor. „Ouăle de prigoare sunt mai frumoase”, spuse Oliver. „Din ouăle de prigoare ies doar prigori”, replică bătrânul struţ. Prigorile nu fac decât să umble toată ziua după viermii de pe câmp!”

„Sigur! Sigur!”, exclamară toţi ceilalţi struţi în afară de Oliver.

„Noi mergem pe patru degete în timp ce omului îi trebuie zece.”, aminti struţul cel vârstnic elevilor săi.

„Dar omul poate zbura şezând, iar noi nu zburăm deloc”, comentă Oliver.

Venerabilul struţ îi aruncă o privire întunecată. „Omul zboară prea repede pentru o lume rotundă. În curând se va ajunge pe sine din urmă, trezindu-se cu un şut în fund fără să ştie vreodată că ceea ce l-a lovit a fost tot omul.”

„Sigur! Sigur!”, exclamară toţi ceilalţi struţi în afară de Oliver.

„Apoi, în caz de pericol, ne putem face invizibili băgând capul în nisip!”, exclamă profesorul. „Nimeni altcineva nu ştie face la fel.”

„Cum ştim că nu ne văd dacă nu vedem?”, întrebă Oliver.

, Argument sofistic!”, exclamă struţul cel bătrân, iar toţi ceilalţi struţi, în afară de Oliver, exclamară: „Argument sofistic!”, fără să ştie ce însemna aceasta.

Chiar în acea clipă, profesorul şi elevii auziră un zgomot ameninţător, ca un tunet care se apropia tot mai mult. Nu era un tunet din cer, ci tropăitul unei turme de elefanţi necizelaţi în plină desfăşurare care, speriaţi de un nimic, alergau orbeşte. Struţul cel bătrân şi toţi ceilalţi, în afară de Oliver, îşi băgară imediat capul în nisip. Oliver însă, se duse să se adăpostească după nişte stânci din apropiere, unde rămase până ce trecu acel uragan de animale. Când ieşi, văzu o grămadă de nisip, de oase şi de pene: era tot ce mai rămăsese din bătrânul profesor şi din elevii săi. Pentru a fi sigur, Oliver făcu prezenţa dar nu primi alt răspuns până ajunse la numele lui.

„Oliver!”, strigă el.

„Prezent!”, îşi răspunse. Şi fu singurul sunet care se mai auzi în tot deşertul.

Un vas se ciocni de nişte stânci. Pasagerii fură îmbarcaţi pe o şalupă mare de salvare. Cu ei se urcară şi câţiva ofiţeri şi cârmaciul. Înainte de a părăsi vasul care stătea să se scufunde, comandantul le făcu o ultimă recomandare: „Ascultaţi de cârmaci, el ştie cum se manevrează o şalupă!”

O bătrânică comentă: „ Nu ştiu zău... Doar mai înainte ne-a făcut să ne ciocnim de stâncii”

Nu subestimaţi mintea nimănui. Nu amploarea “rating-ului” face inteligentă o idee.

INELUL FERMECAT

Un rege chemă pe toţi vrăjitorii din împărăţie şi le spuse: „Aş vrea să fiu întotdeauna un exemplu pentru supuşii mei. Să fiu mereu puternic şi statornic, liniştit şi netulburat în faţa greutăţilor vieţii. Uneori mi se întâmplă să fiu trist şi posomorât, pentru un insucces sau pentru un rateu evident. Alte ori o bucurie neaşteptată sau un succes mă pun într-o stare de euforie neobişnuită. Toate acestea nu mă prea mulţumesc. Mă fac să mă simt ca o aşchie purtată de valurile sorţii. Faceţi-mi o amuletă care să mă pună la adăpost de

aceste stări sufleteşti sau toane, atât de cele triste cât şi de cele vesele.”

Toţi vrăjitorii se dădură în lături unul după altul. Ştiau să facă amulete de toate felurile pentru toţi naivii care veneau la ei, dar să duci de nas un rege, nu era lucru uşor.

Mânia regelui sta să izbucnească, când înainta un înţelept bătrân care spuse: „Mâine îţi voi aduce un inel pe care, de fiecare dată când te vei uita la el, dacă vei fi trist vei putea fi bucuros, iar dacă vei fi euforic te vei putea linişti. Va fi de-ajuns să citeşti cuvintele magice care vor fi scrise pe el.”

Ziua următoare bătrânul înţelept se întoarse şi, în tăcerea generală, căci toţi erau curioşi să afle cuvintele fermecate, întinse regelui un inel.

Regele îl privi şi citi fraza încrustată pe inelul de argint: „Şi aceasta va trece.”

„Pentru orice lucru este o clipă prielnică şi vreme pentru orice îndeletnicire de sub cer.

Vreme este să te naşti şi vreme să mori; vreme este să sădeşti şi vreme să smulgi ceea ce ai sădit.

Vreme este să răneşti şi vreme să tămăduieşti; vreme este să dărâmi şi vreme să zideşti.

Vreme este să plângi şi vreme să râzi; vreme este să jeleşti şi vreme să dănţuieşti.

Vreme este să aduni pietre şi vreme să le strângi; vreme este să îmbrăţişezi şi vreme să fugi de îmbrăţişare.

Vreme este să agoniseşti şi vreme să prăpădeşti; vreme este să păstrezi şi vreme să arunci.

Vreme este să rupi şi vreme să coşi; vreme este să taci şi vreme să grăieşti.

Vreme este să iubeşti şi vreme este să urăşti. Este vreme de război şi vreme de pace.

Care este folosul celui ce lucrează întru osteneala care o ia asupră-şi?

Am văzut zbuciumul pe care l-a dat Dumnezeu oamenilor.

Toate le-a făcut Dumnezeu frumoase şi la timpul lor; El a pus în inima lor şi veşnicia, dar fără ca omul să poată înţelege lucrarea pe care o face Dumnezeu, de la început până la sfârşit.

Atunci mi-am dat cu socoteala că nu este fericire decât să te bucuri şi să trăieşti bine în timpul vieţii tale.

Drept aceea, dacă un om mănâncă şi bea şi trăieşte bine de pe urma muncii lui, acesta este un dar de la Dumnezeu.

Atunci mi-am dat seama că tot ce a făcut Dumnezeu va ţine în veac de veac şi nimic nu se poate adăuga nici micşora şi că Dumnezeu lucrează aşa ca să ne temem de faţa Lui.

Ceea ce este a mai fost şi ceea ce va mai fi a fost şi în alte vremuri şi Dumnezeu cheamă iarăşi ceea ce a lăsat să treacă. “ (Ecclesiastul 3, 1-15)

EU MERG ÎNAINTE CA MĂGARU'

Eu merg înainte ca măgarul...

Da, întocmai ca acel animal pe care un dicţionar biblic îl descrie astfel: „Măgarul din Palestina este un animal foarte rezistent, mai cu seamă la căldură, se hrăneşte cu scaieţi; are nişte copite a căror formă îi dau o mare siguranţă la păşit, îngrijirea lui nu este costisitoare. Singurele sale defecte sunt încăpăţânarea şi lenea.”

Merg înainte ca acel măgăruş din Ierusalim, care, după ce a fost încălecat de Isus, în ziua sărbătorii măslinilor, a devenit animalul regal şi paşnic al lui Mesia.

Nu sunt un învăţat, dar ştiu un lucru: ştiu să-l duc pe Hristos pe spinarea mea şi lucrul acesta mă face mai mândru decât a fi burgund sau basc.

Eu îl port, dar El este cel care mă conduce: cred în El căci El mă călăuzeşte spre împărăţia lui.

Cine ştie cât de hurducat se simte domnul meu când mă împiedic de o piatră!

Dar El nu-mi reproşează nimic.

E atât de bine să simt cât de bun şi generos este cu mine:

Îmi lasă răgazul să o salut pe încântătoarea măgăriţă a lui Balaam, să visez dinaintea unui lan de grâu, ba chiar să uit că îl port.

Merg înainte în tăcere.

E ciudat cât de multe se pot înţelege chiar şi fără cuvinte!

Singurele cuvinte pe care le-am înţeles bine par să fi fost spuse anume pentru mine: „Jugul meu este dulce şi povara mea este uşoară.” (Mt 11,30)

Credinţă de animal. Ca atunci când, într-o noapte de Crăciun, o duceam vesel pe mama lui spre Betleem.

Merg înainte cu bucurie.

Când vreau să cânt slava lui, fac o gălăgie de nedescris,

cânt fals.

Atunci El râde, râde cu poftă şi râsul lui preschimbă cărările drumului meu obişnuit într-un ring de dans, iar copitele mele butucănoase le transformă în sandale înaripate.

Merg înainte ca un măgăruş care-l poartă pe Hristos pe spinarea sa.

(Mons. Eschegaray)

Dumnezeu are tot atâtea kilograme câte are fericirea.

TOŢI TREBUIE SĂ MUNCEASCĂ

Educatoarea le explică cu răbdare copiilor la grădiniţă că în lumea aceasta toţi trebuie să lucreze.

„Chiar toţi?”, întreabă Oana de 4 ani.

„Aproape toţi”, răspunde învăţătoarea.

„Atunci, când o să fiu mare eu mă voi face «aproape»“, spuse fetiţa.

Câţi, în această lume, se mulţumesc să fie «aproape)...

„ Toată viaţa mea am trăit într-o nucă de cocos.

Nu e un loc minunat pentru a-ţi petrece viaţa?

Era loc puţin şi era întuneric, mai ales dimineaţa când trebuia să mă bărbieresc. Dar lucrul care-mi displăcea cel mai mult era că nu puteam lua legătura cu lumea de afară. Dacă nu va găsi nimeni nuca de cocos şi nu o va sparge, voi fi condamnat să-mi petrec tot restul zilelor închis înăuntru. Poate că voi chiar muri în ea.

Murii în acea nucă de cocos. După câţiva ani o găsiră şi o spor seră; înăuntru mă găsiră pe mine, împuţinat şi uscat.

«Ce păcat», spuseră. «Dacă l-am fi găsit mai repede, poate că l-am fi putut salva. Mai sunt poate şi alţii închişi ca el.»

Merseră deci şi sparseră toate nucile de cocos pe care le găsiră. În zadar însă. A fost timp pierdut. Oameni care aleg să trăiască într-o nucă de cocos nu sunt decât unul la un milion. Nu le-am putut spune că un cumnat de-al meu trăieşte într-o ghindă. “

HAINE PENTRU SĂRACI

Parohul uneia dintre cartierele de periferie ale Parisului, o rugă într-una din zile pe scriitoarea Madeleine Delbrel, buna sa enoriaşă, să ducă un pachet de haine unei familii foarte sărace care nu credea în Dumnezeu.

Madeleine luă pachetul şi se duse la adresa pe care i-o

dăduse parohul. Urcă cele cinci etaje ale blocului de beton şi dădu pachetul femeii cu aer bolnăvicios care venise să deschidă uşa ţinând un copil în braţe. Femeia mulţumi şi Madeleine începu să coboare scările.

De-abia ajunse la parter că se auzi chemată.

Era femeia de la etajul cinci care striga: „Vino să-ţi iei pachetul înapoi! Sunt nişte zdrenţe greţoase! Suntem săraci, dar nu trăim din gunoaie!”

Madeleine urcă din nou. Văzu că femeia avea dreptate: în pachet era lenjerie murdară. Trebuie să fi fost o greşeală. Se scuză şi coborî scările, necăjită. Nu ştia ce să spună.

Trecu prin faţa unei florării şi văzu un coş de trandafiri roşii superbi. Îi cumpără, făcu cale întoarsă şi-l întâlni pe copilul femeii, îi dădu florile şi-i spuse: „Du-le mamei tale.”

Acel copil fu primul botezat din acel cartier.

Un bătrânel ateu merse la un preot căruia i se duse vestea. Spera să fie ajutat să-şi rezolve problemele de credinţă căci nu reuşea să se convingă că Isus din Nazaret înviase cu adevărat şi căuta semne ale acestei aşa-zise învieri...

Când intră în casa parohială unde locuia preotul, în birou lui mai era o persoană cu care stătea încă de vorbă.

Preotul îl zări pe bătrânel în picioare pe coridor şi zâmbind, merse repede să-i ofere un scaun.

Când celălalt plecă, preotul îl pofti înăuntru pe domnul în vârstă. Aflând despre ce era vorba, îi vorbi îndelung şi după o discuţie serioasă, bătrânul voi să devină creştin, dorind să se întoarcă la cuvântul lui Dumnezeu, la sacramente şi la încrederea în Sfânta Fecioară.

Mulţumit dar şi puţin surprins, preotul îl întrebă: „Spuneţi-mi, din lunga noastră discuţie care a fost argumentul care v-a convins că Hristos a înviat şi că Dumnezeu există? “

„ Gestul cu care mi-aţi întins scaunul pentru a nu mă obosi aşteptând”, spuse bătrânelul.

(Danilo Zanella)

IERTAREA

Un bun credincios, dar cu o voinţă slabă, se spovedea de obicei la parohul său. Spovezile sale semănau însă cu un disc zgâriat: mereu aceleaşi scăderi şi mai ales mereu acelaşi mare păcat.

„Gata!”, îi spuse într-o zi parohul cu severitate. „Nu

trebuie să-l iei în râs pe Dumnezeu! Este ultima data când îţi dau dezlegarea pentru acest păcat!”

Dar la cincisprezece zile după aceea, credinciosul venea din nou să-şi mărturisească ca de obicei acelaşi păcat.

Duhovnicul îşi pierdu răbdarea cu totul: „Te-am prevenit: nu-ţi mai dau dezlegarea. Aşa te vei învăţa minte...”

Umilit şi plin de ruşine, bietul om se ridică.

Deasupra confesionalului, atârnat pe perete, trona un crucifix mare de ghips.

Omul îl privi.

În acea clipă Cristul de ghips de pe cruce prinse viaţă, îşi ridică un braţ din seculara sa poziţie şi făcu semnul crucii spunând: „Eu te dezleg de păcatele tale...”

Toţi suntem legaţi de Dumnezeu cu un fir. Atunci când săvârşim un păcat, firul se rupe. Dar atunci când ne căim pentru vina noastră, Dumnezeu face un nod firului care astfel se scurtează. Din iertare în iertare ne apropiem tot mai mult de Dumnezeu.

„ Zic vouă: Că în cer va fi mai multă bucurie pentru un păcătos care se pocăieşte, decât pentru nouăzeci şi nouă de drepţi, care nu au nevoie de pocăinţă.“ (Luca 15,7)

ŞI N-A VENIT NIMENI?

Copilul ajunse acasă în lacrimi. Bunicul îi fugi în întâmpinare şi-l strânse în braţe. Copilul continua să plângă. Bunicul îl mângâie, încercând să-l liniştească.

„Te-au bătut?”, îl întrebă.

Băiatul dădu din cap că nu.

„Ţi-au furat ceva?”

„Nu”, scânci copilul.

„Dar atunci ce ţi s-a întâmplat?”, îl întrebă bunicul îngrijorat.

Copilul îşi trase nasul, apoi începu să povestească: „Ne jucam de-a v-aţi ascunselea, iar eu m-am ascuns foarte bine. Aşteptam acolo, dar timpul trecea... La un moment dat am ieşit afară *şi...* mi-am dat seama că terminaseră jocul, plecaseră toţi acasă şi nimeni nu venise să mă caute!” Sughiţurile îi scuturau pieptul micuţului, „înţelegi? Nimeni n-a venit să mă caute.”

„ Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu care umbla prin rai în răcoarea serii, s-au ascuns Adam şi femeia lui de faţa

Domnului Dumnezeu printre pomii raiului.

Şi a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam şi i-a zis: „Adame, unde eşti? “

Răspuns-a acesta: «Am auzit glasul Tău în rai şi m-am temut, căci sunt gol şi m-am ascuns.» “(Geneză 3,8-l0)

Episodul priveşte pe toţi oamenii din toate timpurile. Şi mai ales pe oamenii din generaţia noastră.

„ Unde eşti? “

Te-ai ascuns poate. De frică. Din laşitate. De lene.

Dar Dumnezeu continuă să te caute.

După ce a ascultat la catehism parabola comorii ascunse în ţarină, un copil spuse: „Doamne, pentru tine eu sunt o comoară!”

Nu era tocmai acesta sensul parabolei, dar copilul avea dreptate.

POARTA

Există un tablou celebru care-l reprezintă pe Isus într-o grădină întunecată. Cu mâna stângă ridică o lampă care luminează scena, iar cu dreapta bate la o poartă mare şi grea.

Când a fost expus pentru prima oară într-o expoziţie, un vizitator îi atrase atenţia pictorului asupra unui detaliu curios:

„În tabloul dumneavoastră s-a strecurat o greşeală. Poarta nu are mâner.”

„Nu este o greşeală”, răspunse pictorul. „Aceea este poarta inimii omului. Se deschide doar pe dinăuntru.”

Asupra aeroportului unui oraş din Extremul Orient se abătuse o ploaie puternică. Pasagerii traversau în fugă pista pentru a se urca într-un DC3 gata să decoleze pentru un zbor intern.

Un misionar, udat până la piele, reuşi să găsească un loc confortabil la fereastră, în timp ce o stewardesă amabilă îi ajuta pe ceilalţi pasageri să se instaleze.

Cum decolarea era iminentă, un membru al echipajului închise uşa grea a avionului.

Deodată se zări un om care fugea spre avion, protejându-se cum putea cu un impermeabil. Întârziatul bătu cu putere în uşa avionului, cerând să fie lăsat să intre. Stewardesa îi explică prin semne că era prea târziu. Bărbatul îşi înteţi însă loviturile în uşa avionului. Stewardesa încercă să-l convingă să renunţe. „Nu se poate... E târziu... Trebuie să plecăm”, încerca ea să se

facă înţeleasă prin hublou.

Nu era nimic de făcut: bărbatul insista şi cerea să fie lăsat să intre. Până la urmă, stewardesa cedă şi deschise uşa. Îi întinse mâna şi-l ajută pe pasagerul întârziat să se ridice înăuntru.

Rămase cu gura căscată: bărbatul era pilotul avionului.

Fii atent! Nu-l lăsa la sol pe pilotul vieţii tale.

ÎNTÂLNIREA

„Aveam tot compartimentul doar pentru mine. Apoi urcă fata”, povestea un tânăr indian nevăzător. „Bărbatul şi femeia veniţi să o conducă trebuie să fi fost părinţii ei. Ii dădură o mulţime de sfaturi. Fiindcă eram deja orb pe atunci, nu puteam şti cum arăta fata, dar îmi plăcea vocea ei.”

„Mergeţi la Dehra Dun?”, am întrebat-o eu în timp ce trenul ieşea din gară. Mă întrebam dacă voi reuşi să o fac să nu îşi dea seama că eram nevăzător. Mă gândeam: dacă rămân aşezat la locul meu, n-ar trebui să fie prea greu.

„Merg la Saharanpur”, spuse fata. ”Vine să mă ia mătuşa mea. Şi dumneavoastră unde mergeţi?”

„La Dehra Dun, iar apoi la Missoorie”, am răspuns.

„Ce bine de dumneavoastră! Aş vrea atât de mult să merg la Missoorie! Ador muntele! Şi mai ales în octombrie.”

„Da, este sezonul cel mai bun”, am răspuns eu, rememorându-mi amintirile de pe vremea când puteam vedea. „Dealurile sunt acoperite de dalii sălbatice, soarele este foarte plăcut, iar seara se poate rămâne în jurul focului sorbind un pahar de brandy. Majoritatea turiştilor au plecat, iar străzile sunt liniştite şi pustii.”

Ea tăcea şi mă întrebam dacă cuvintele mele erau cele care au atins-o sau mă considera doar un sentimental. Apoi am făcut o greşeală. „Cum e afară?”, întrebai.

Ea însă, nu păru să găsească nimic ciudat la întrebarea mea. Îşi dăduse oare deja seama că nu vedeam? Dar cuvintele spuse imediat după aceea îmi alungară orice temere. „De ce nu vă uitaţi pe geam?”, mă întrebă ea cu cea mai mare naturaleţe.

Am alunecat de-a lungul banchetei căutând pe pipăite geamul. Era deschis; m-am întors deci în acea parte prefăcându-mă că studiam panorama. Cu ochii minţii puteam vedea stâlpii de telegraf care se pierdeau cu repeziciune. „Ai observat”, m-am hazardat eu, „copacii par că se mişcă când

stăm pe loc?”

„Întotdeauna se întâmplă aşa”, spuse ea.

M-am întors spre fată şi pentru o vreme am rămas aşezaţi în tăcere. „Aveţi o faţă interesantă”, am spus eu apoi. Ea râse plăcut, cu un râs sonor şi cristalin. „Este un compliment frumos.”, spuse ea. „Sunt atât de plictisită de cei care îmi spun că am o feţişoară frumoasă!”

„Deci într-adevăr ai o faţă frumoasă.”, mi-am zis eu şi am continuat cu glas tare:

„Dar o faţă interesantă poate să fie şi foarte frumoasă.”

„Sunteţi foarte galant”, spuse ea. „Dar de ce aţi devenit atât de serios?”

„Peste puţin vom ajunge la Saharanpur”, am spus eu cu un ton mai degrabă abrupt.

„Domnul fie lăudat! Nu suport drumurile lungi cu trenul.”

Eu, în schimb, aş fi fost în stare să rămân acolo la infinit, doar să o ascult vorbind. Glasul ei avea susurul cristalin al unui izvor de munte. Dar de-abia coborâtă din tren, ea va uita cu siguranţă scurta noastră întâlnire, eu însă îmi voi aminti de ea tot drumul şi încă multă vreme după aceea.

Trenul intră în gară. O voce o strigă pe fată care plecă lăsând în urmă doar parfumul ei.

Un bărbat intră în compartiment bolborosind ceva. Trenul porni din nou. Am găsit pe pipăite geamul şi m-am aşezat lângă el, fixând lumina zilei care pentru mine era noapte. Îmi puteam relua micul meu joc cu un alt tovarăş de călătorie.

„Îmi pare rău că nu sunt o companie la fel de atrăgătoare ca domnişoara care tocmai a ieşit”, îmi spuse el, încercând să intre în vorbă. „Era o fată interesantă”, am spus eu. „Mi-aţi putea spune... avea părul lung sau scurt?”

„Nu îmi aduc aminte.”, răspunse el perplex. „Nu părul mi-au rămas în minte, ci ochii ei. Avea ochi atât de frumoşi! Păcat că nu-i foloseau la nimic... era complet oarbă. Nu v-aţi dat seama?”

Ca doi orbi care se prefac că văd. Câte întâlniri între două fiinţe umane nu sunt la fel din teamă de a arăta ceea ce suntem? Şi astfel se pierd întâlnirile hotărâtoare ale vieţii. Unele întâlniri n-au loc decât doar o dată.

SCRIS PE NISIP

Cărturarii şi fariseii aduseră înaintea lui Isus o femeie

prinsă în adulter şi împingând-o, o puseră în mijloc. „Învăţătorule, această femeie a fost prinsă în timp ce-şi înşela bărbatul. Iar Moise ne-a poruncit în Lege ca pe unele ca acestea să le ucidem cu pietre. Tu ce zici?

Voiau pretexte pentru a-l acuza. Dar Isus privea în jos şi scria cu degetul pe nisip.

Un tribunal tare ciudat! Judecătorul scrie pe nisip şi nu va rămâne nimic în urma lui. Va fi de-ajuns vântul serii şi totul se va şterge. Nici urmă de dosar sau de coduri voluminoase. Isus nu ştie ce sunt acestea.

Cum insistau, ridică privirea şi spuse: „Cel fără păcat dintre voi, să arunce cel dintâi piatra asupra ei.” Şi reîncepu să scrie pe nisip. Curând piaţa rămase pustie.

Femeia rămase în picioare, singură. Isus se ridică. O simplă privire. Un simplu cuvânt: „Nimeni nu te-a condamnat?” „Nimeni, Doamne.” „Nici eu nu te condamn. Mergi, dar de acum să nu mai păcătuieşti!”

Ca vântul serii care şterge totul.

Vom găsi întotdeauna oameni care vor încerca să ne facă să credem că Dumnezeu nu este decât un poliţist sau un spion care ne supraveghează zi şi noapte şi nu ne scapă din ochi uitându-se pe deasupra ochelarilor. Ca şi cum Dumnezeu ar scrie zi şi noapte şi ar nota totul într-o carte voluminoasă: greşelile noastre, păcatele, părţile noastre bune şi rele...

Dar de ce trebuie ca Dumnezeu să fie mereu sever sau chiar împotriva noastră? De ce trebuie ca Dumnezeu să fie mereu duşmanul nostru? Şi de ce vor unii să-l transforme pe Dumnezeu într-un fel de computer care socoteştete fără încetare? Dumnezeu nu este o maşină! Vreţi o dovadă? Singurul catastif al lui Isus este nisipul... Aţi pierdut vreodată ceva în nisip? încercaţi să-l mai găsiţi!

Nisipul înghite totul, nisipul uită totul, nisipul şterge totul... Nu rămâne nimic pe nisip şi toate dispar în el. Isus scrie pe nisip. Femeia acuzată de păcat stă în faţa lui. Isus scrie pe nisip pentru că pentru Isus păcatul este deja iertat. Pentru Isus totul se şterge ca tot ce se scrie pe nisip.

DOI PRIETENI

Cu mult timp în urmă, în China trăiau doi prieteni. Unul cânta foarte bine la harpă. Celălalt era foarte talentat în foarte rara artă de a asculta. Când primul cânta cu instrumentul sau

cu vocea despre un munte, cel de-al doilea spunea: „Văd muntele de parcă l-aş avea în faţa ochilor.”

Când primul cânta despre un râu, cel care asculta izbucnea: „Aud apa curgând printre pietre!”

Dar într-o zi nefastă, cel care asculta se îmbolnăvi şi muri.

Prietenul său tăie corzile harpei şi nu mai cântă niciodată.

Existăm într-adevăr dacă cineva ne ascultă. Darul cel mai mare pe care-l putem face unei persoane este să o ascultăm „ cu adevărat”.

O fată foarte sensibilă vorbi cu un profesor despre o problemă foarte delicată. Profesorul îi sugeră să vorbească cu părinţii. Fata încercă dar, chiar şi în faţa fricii şi confuziei ei, părinţii au minimizat problema şi au schimbat subiectul, asigurând-o că „ exagera “, „ că va depăşi problema “, etc. Refuzară discuţia ca şi cum, ignorând-o, problema se putea rezolva de la sine.

Părinţii au reacţionat doar după o tentativă de sinucidere a fetei: „ De ce nu ne-ai spus că aveai probleme? “, o întrebară.

„Şi voi de ce nu aţi ascultat atunci când vă spuneam? “

O fetiţă a scris: „Seara, când sunt în pat, mă întorc către perete şi-mi vorbesc, pentru că eu mă ascult.”

DIETA PENTRU FRUMUSEŢE

Demult, într-o ţară orientală, erau odată două surori foarte frumoase. Prima soră se căsători cu regele, iar a doua cu un negustor. Insă, cu trecerea vremii, soţia regelui se făcuse tot mai slabă, mai bolnăvicioasă şi mai tristă.

Pe când cea care locuia cu negustorul lângă palatul regal, părea că se face tot mai frumoasă pe zi ce trece. Sultanul îl chemă pe negustor la palat şi-l întrebă:

„Cum faci?”

„Simplu: o hrănesc pe soţia mea cu limbă.”

Sultanul dădu poruncă să fie pregătite pentru dieta soţiei chintale de limbă de oaie, de cămilă şi de canar. Dar nu se întâmplă nimic. Femeia era tot mai slabă şi mai abătută.

înfuriat, regele hotărî să facă schimb. Trimise regina la negustor şi o luă de soţie pe sora ei.

La curte însă, soţia negustorului, devenită regină, se ofili repede. În timp ce la casa negustorului, sora ei se făcu în puţină vreme din nou frumoasă şi strălucitoare.

Secretul? în fiecare seară negustorul şi soţia lui stăteau

de vorbă, îşi spuneau poveşti şi cântau împreună.

Cred că ceea ce trebuie să înţelegem cu toţii este că iubirea începe în familie.

Pe zi ce trece, ne dăm seama că cele mai mari suferinţe îşi au originea în familia însăşi.

Nu mai avem timp să ne privim în ochi, pentru a ne saluta, pentru a ne împărtăşi o bucurie şi, încă şi mai puţin, pentru a fi ceea ce aşteaptă copiii noştri de la noi, ceea ce aşteaptă soţul de la soţie, ceea ce aşteaptă soţia de la soţ.

Şi astfel, pe zi ce trece, aparţinem tot mai puţin familiei, iar relaţiile noastre de împărtăşire devin tot mai rare.

Iată o amintire personală. Cu câtăva vreme în urmă, sosi un grup numeros din Statele Unite.

Mă rugară: „ Spune-ţi-ne ceva care să ne fie de folos. “

„Zâmbiţi-vă unii altora. “, le-am spus eu.

Cred că le-am spus-o prea serios. Unul din ei mă întrebă: „ Dumneavoastră sunteţi căsătorită? “

„Da”, i-am răspuns. „Şi uneori îmi este greu să-i zâmbesc lui Isus, pentru că devine prea exigent.”

Credea iubirea începe tocmai de aici, în familie.

Maica Tereza

JUDECATA DE APOI

După o viaţă simplă şi senină, o femeie muri şi se trezi că face de îndată parte dintr-un şir foarte obişnuit de oameni care înaintau încet spre Judecătorul Suprem. Şi cu cât se apropia mai mult de ţintă, cu atât putea auzi tot mai clar cuvintele Domnului.

Astfel, auzi că-i spunea unuia: „Tu m-ai ajutat când eram rănit pe autostradă, intră în Raiul meu.” Iar altuia: „Tu ai dat un împrumut fără dobândă unei văduve, vino să primeşti răsplata veşnică. Şi altuia: „Tu ai făcut operaţii chirurgicale foarte dificile gratuit, ajutându-mă să redau speranţă multora, intră în împărăţia mea.” Şi aşa mai departe.

Biata femeie fu cuprinsă de spaimă căci, oricât s-ar fi străduit, nu-şi amintea să fi făcut nimic ieşit din comun în toată viaţa ei. Încercă să iasă din rând pentru a avea timp să se gândească, dar nu putu în nici un chip: un înger zâmbitor, dar hotărât, nu-i dădea voie să părăsească rândul.

Cu inima bătând să-i iasă din piept de atâta emoţie, femeia ajunse în faţa Domnului.

Imediat, se simţi învăluită de surâsul lui.

„Tu ai călcat toate cămăşile mele... Intră în fericirea veşnică.”

Ne este foarte de greu uneori să ne imaginăm cât de extraordinară este viaţa de zi cu zi.

CODAŞUL CLASEI

Când era seminarist, Ioan-Maria Vianney, viitorul Paroh din Ars, avea mari dificultăţi la şcoală. Nu reuşea să înţeleagă nici cele mai simple noţiuni. Iar superiorii seminarului îl trimiseseră acasă de mai multe ori deja. Avea acum 21 de ani şi era în clasă cu băieţi care aveau cu zece ani mai puţin ca el.

Unul dintre ei, de unsprezece ani, începu - să-l ajute la învăţat.

Ioan-Maria Vianney îi era foarte recunoscător micului său profesor, dar dificultăţile lui persistau: nu înţelegea, nu îşi aducea aminte, se pierdea, se bâlbâia.

Băieţelul se plânse de acestea colegilor săi de clasă.

Ioan-Maria Vianney îl auzi. Se ridică din bancă, îngenunche în faţa băieţelului şi-i spuse: „Iartă-mă că sunt atât de prost.”

Într-un lan de grâu, aproape toate spicele stăteau aplecate spre pământ. Doar unele aveau capetele drepte şi fixau cu priviri semeţe cerul, trecătorii şi pe suratele lor.

“Noi suntem cele mai bune “, spuneau ele înjur. „ Nu stăm cu capul plecat ca sclavii, se poate spune pe drept cuvânt că suntem stăpâne pe evenimente şi pe situaţie!” Dar vântul care cunoaşte viaţa mai bine ca oricine, şuieră zeflemitor: „Stau drepte, sigur... Pentru că sunt goale!”

CUPRINS